

A Szociáldemokrata Párt szersmind a többi elvtársához hasonlóan agitált. Szabó Ervin, a nagy tudós Fővárosi Könyvtár megalapítója és volt igazgatója sirjánál emlékünnepelet rendezett. A sirnál Bechtler Péter alpolgármester a következő emlékszedet mondotta:

Eljöttünk felejthetetlen Szabó Ervinünk sirjához, hogy elmondjuk neki küzdelmeinket, eredményeinket, problémáinkat, elért sikereinket, hogy ebben az örök magányában immár szavak nélkül hallva őt, gondolatainak sugárzását érezve magunkon, megerősödjön szívünk a további küzdelekre, bizonyosságot adjon nekünk igazunk mellett.

Egy olyan ember előtt, aki szocialista tanítónak, embernek, elvtársnak olyan nagy volt, mint ő, úgy érzem, kötelességünk időnként megjelennünk előtte, elmondani nek azt is, hogy a szocializmus annyi vészen, annyi akadályon túl és még innen, végre minden hátráltató akadály ellenére mégis elérte a győzelmet, azt a győzelmet, amiben neki annyira oroszlánrészre volt.

Mindnyájan, akik itt állunk, visszaemlékezéses meghatottsággal, akiknek jórésze még életében ismerte őt; mi tudjuk legjobban, hogy mit jelentett nekünk mint ember, mint szocialista, mint halhatatlan szellem.

Ő volt szellemi életünkben az a sudár antenna, aki hihetetlenül érző idegeivel, agyával felfogta a világ minden tájáról, könyvekből, előszavakban, egyéni hősi életek példamutatásában a szocializmusra vonatkozó tudásrezgéseket, azokat a maga sajátos műveltségén átszűrve, gondolataival megtehetővé, írássá, közlésekké feldolgozta, s nekünk az elnyomott munkásosztálynak, rendelkezésünkre bocsátotta, hogy ebben az országban, az akkor még nagyon társatlan, nagyon üldözött küzdelmeinkben,

a megalapozott tudás, tehát a többenél különb felkészültség fegyverével harcoljunk a bennünket megillető jogokért, életformáinkért.

Azért, hogy Magyarország annyi tragikus történelmi fordulat, annyi elmulasztott történelemformáló alkalom után ma mégis eljutott arra az útra, amely most már — a teljes felszabadulás felé fog vezetni.

Emlékezni fog reá mindég, amikor úgy látjuk, hogy mozgalmunk, küzdelmünk elérkezik egy újabb fordulóponthoz. A magyar szocializmus rögs útján valószínűleg nem ért volna el annyi eredményt, ha sorainkban ő nem harcolt volna velünk. Régi igazság az: akié az ifjúság, azé a jövő. De még inkább áll az, hogy aki ezt az ifjúságot a megfelelő tudás fegyvereivel látja el, az meg is tarthatja hosszú időre a már megszerzett és beszervezett ifjúságot.

Büszkén mondhatjuk el, hogy nagy seregünk legerősebb összetartó ereje, anyaga a tudásunk, legalábbis a kellő tudás megszerzésére irányuló vágy erős kifejelesztése volt elvtársainkban. A szocialista tudomány, tudás tárházának egyik legszorgalmasabb sáfárja, munkása, építője és fenntartója — most már teljes nagyságában látjuk — Szabó Ervin volt. Szabó Ervin, aki kutatót, írt, tanított eme tudás megszerzésére és átadására, a nevelő vonalán egy-

sonlóan agitált.

Őt nevezném annyi sok csodálatos képessége mellett,

Magyarország szocialista mozgalmá nagy tudatosítójának.

Ő volt egyike, egyik legnagyobbika annak, aki a mozgalom tudományosan lefektetett, kimondott, ellenőrzött megállapításait, eredményeit szellemének csillogó zománcával bevonva fényesebbé, értetőbbé tette azok előtt, akik kellő előképzettség híján e tudás útvesztőjében talán eltévedhettek volna. A mozgalom legnagyobb bástyájának, a szakszervezeteknek megalkuvás nélküli propagálója volt, azokban látta a mozgalom kristályosodását, ezért harcolt a legtöbbet. Ne feledjük el mi, akik jól láttuk, hogy a szakszervezet az elnyomtatás éveiben mennyire mentstváruunk, a legsötétebb évek viharában pedig az a fergetegbíró vár volt, amelyben a mozgalom el-sáncolhatta magát, amely várban a mi igazunk állandóan a vártán volt.

Egyben legfontosabb feladatának tekintette azt, hogy

a nyugateurópai szocializmus eszméjével és gondolatvilágával termékenyítse meg

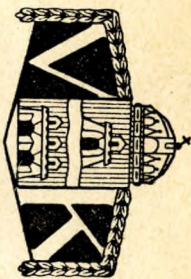
a mi mozgalmunkat, s megtörje a szocializmus elméletében és gyakorlatában a német szellemnek azt a monopóliumát, amelynek kárhazatos, a szocializmus bénító hatásait már régen felismerte éles szemével és forradalmi ösztönével. Szabó Ervinről, a tudósról is, szeretnék most megemlékezni, aki a tudomány népszerűsítő beidegeztető képessége mellett építőművész is volt. A tudománynak könyvekbe sajtolt tégláival felépítette, annyi más szellemi munkatársával a magyar szocialista tudomány szellemi palotáját. A Fővárosi Könyvtár, eme nagyszerű közintézményünk az ő munkája nélkül nem lenne az, amivé vált, s amivé fokozottabban lennie kell: a mozgalom szellemi fegyvertényeink arzenáljává.

— Elvtársaink nagyrésze már nem ismerhette meg sem szenvedélyes, igazságközlő, igazságvédő és az igazságért harcoló színes egyéniségét, sem az elmélyedő tudóst kifejező profilját. Mi meg abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy ismerhettük őt, mélyen a szívünk mélyébe zártuk. Sajnáljuk mindazokat, akik személyesen nem ismerték és velük együtt önmagunkat is, hogy már nincs közöttünk és nem érhetette meg szellemi vetésének eredményeit. Nem örülhet már szellemi fegyverekkel felruházott gyermekeinek, akik annyi elvtársunk lelket a szocializmus gondolatával megtermékenyítették, érdemessé téve lelküket arra a kemény, megalkuvás nélküli harcra, amit mozgalmunk legegyszerűbb katonáinak is vívnia kell ahhoz, hogy

elérjük a szabad, megelégedett Magyarországot.

— Elmondott szavaim csak kis töredékét képezik hálánk, tiszteletünk, kegyeletes megemlékezésünknek, amit egyrésztől, mint a mozgalom egyik katonája, másrésztől mint Budapest székesfőváros alpolgármestere, a főváros közönsége nevében is a Fővárosi Könyvtár felejthetetlen alapítójának. Szabó Ervinnek tartozunk.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:				Osztályozás	
Cím:				Tárgy	
Forrás:				Hely	
(Hely)				Idő	
(Idő)				Személy	
(Köt. v. füz.)				Helyszám	
(Oldal)					

Székesfővárosi háziyomda 1926 — 8931